

Dan ”Donny” Sørensen erindringer: Aarhus Punk

Dan med bandet War of Destruction.

Fra venstre: Jan ”Key” Hansen, Hans Deichmann Simonsen, Dan ”Donny” Sørensen, Steen Thomsen

Interview med Dan ”Donny” Sørensen” 19/10/2022

Af Emil Gam Klinkby

Dan, også kendt som Donny, var fra slutningen af 1970’erne og fremefter en aktiv del af det aarhusianske punkmiljø, og aktiv på den aarhusianske punkscene som guitarist, hovedsageligt med sine bands Crap (også bl.a. kaldt Le Crap) og War of Destruction, hvor han stadig er aktiv i 2023. Det gør bandet til det måske længst eksisterende udøvende punkband i Danmark. Interviewet omhandler Donnys oplevelser af punkmiljøet, men samtidig den fælles historie med sin mangeårige bandkammerat ”Key” (Jan Haven Hansen), som gik bort i 2021 efter længere tids sygdom. Donny og Key startede med at spille sammen i kælderen hjemme hos Keys mor, og de to spillede sammen helt frem til 2014.

”Han havde en bas, og så fik jeg købt en eller anden billig lorteguitar”

Hvor stammer din musikalske interesse fra?

Jeg boede jo i en familie, hvor man hørte meget musik. Min far var pladesamler, ligesom jeg selv er blevet. Det var godt nok noget andet musik, han hørte. Det var mest sådan noget schlagermusik - ja, noget frygteligt musik. Men han havde en kæmpe stor pladesamling, så jeg lyttede meget til musik som barn. Der var meget ABBA og sådan noget. Det fandt jeg så ud af, at det ikke lige var noget for mig - jeg skulle have min egen musikmag og samling. Jeg startede med at spille efter jeg mødte Key omkring 1978. I starten havde vi ikke noget band, der gik vi bare til koncerter inde i byen. Men det hele startede omkring 1979. Der startede vi med at spille nede i hans kælder på én forstærker. Han havde en bas, og så fik jeg købt en eller anden billig lorteguitar. Så sad vi og spillede dernede i timevis. Ja, det havde vi meget sjov ud af. Men det startede omkring 1979, og vi fik lavet en helt masse numre. Vi tænkte så, at vi skulle have Daller med. Han havde noget erfaring, fordi han havde spillet med Fucking Ghosts... Og så manglede vi sådan set bare en trommeslager. Der fandt vi et helt uovertruffet naturtalent i Rico, som også boede ude i Højbjerg. Ja, hans storebror, Marco, han spillede i øvrigt med Normals og Moral. Så begyndte vi sådan set bare at præsentere de andre for et helt færdiglavet set, som de bare skulle sættes ind i. Så det startede vi med i start 80'erne (gruppen som refereres til her, er bandet Crap, red.). Vi var en ret fasttømret enhed frem til start- '84, eller sådan noget. Der skiftede Rico over til at spille med Picnic. Men det var Daller, Key og jeg fra start til slut i 1987, hvor vi stoppede med Crap lige efter en femdagsturné i Frankrig. Her havde vi fået den tredje trommeslager ind lige inden.

Dig og Key finder det her punkmiljø sammen - hvordan fandt I jeres plads i punkmiljøet

Der var jo et lille punkmiljø ude i Højbjerg. Jeg gik på Rundhøjskolen og Key han gik på Kragelundskolen. På Rundhøjskolen var der en gymnastiksal, hvor Normals og Fucking Ghosts øvede nedenunder i et lille rum, hvor de havde fået lov til at have deres øvelokale. Så kom vi langsomt ind via dem. Jeg gik i parallelklasse med Daller som var sanger i Fucking Ghosts. Så begyndte man jo at gå til koncerter inde i Aarhus - bl.a. begyndte vi at komme til Ti'er punk (arrangement på Jazzhus Tagskægget, som løb i nogle måneder inden spillestedet lukkede, red.). Jeg startede lidt før, men på det tidspunkt kendte jeg ikke Key. Blandt andet var jeg til den ene af dagene til Pære Punk i 1978, selvom jeg ikke havde fået lov af mine forældre... Men jeg tog derind alligevel. Jeg mente, at nu var jeg 16 år gammel, så det skulle jeg nok selv kunne administrere. Og så kommer vi langsomt ind i miljøet på den måde - eller jeg gjorde.

Hvad var, eller hvad er punk for dig?

Jeg tror at det, som jeg savnede i slut 70'erne, og som jeg kunne finde i punken, det var et eller andet fællesskab. Ét eller andet hvor vi kunne være anderledes og stikke ud. Men det var jo også noget politisk. Ja, det var alt muligt - men primært var det fællesskabet og så larmen i det. Efter mange år med C.V. Jørgensen, Gasolin, Alice Cooper og sådan noget, så skulle der lidt mere riv i den.

Afspejler dette brud på de pæne toner i musikken jeres syn på samfundet?

Det gjorde det jo også, og det gør det jo stadigvæk. Altså man har jo taget en masse med sig fra dengang. Min retfærdighedssans, den har ikke lidt nogen nød undervejs. Man går stadigvæk, selvom man er blevet lidt gammel, og bliver pissesur på den måde tingene gøres på.

”Nu behøver du ikke en gang at se outreret ud, før en eller anden tåbe giver dig bank”

Hvad betød det for dig og Key at finde en plads i det her miljø?

Det betød i første omgang... Vi var jo en lille flok på fire mennesker, der gik rundt ude i Højbjerg. I takt med at vi lavede Crap, så kom vi ind i Opgang2 i Vester Allé (ungdomsklub, red.), fordi de havde nemlig øvelokaler derinde. Vi startede lidt derinde, og så kom vi hen i et andet lokale, som nogle andre havde lidt længere henne. Der var noget federe gear derhenne, så det var meget tiltrækkende – der stod Vox forstærkere og federe trommer. Så der øvede vi faktisk i al den tid, hvor vi spillede med Rico. Men det betød, at vi kom ind i miljøet i Opgang2. Her var der klubaftener to eller tre gange om ugen, og så mødtes man jo med alle dem fra de andre bands. Ikke så meget dem fra Tilst - de var ligesom ikke en del af den ungdomsklub. Men der var vi så nogle andre, bl.a. Zero Point kom også derinde. Ellers så var det jo sådan en hippie-ungdomsklub i start-70'erne og midt-70'erne for hippie-unge. Nu blev den så invaderet, og så blev det lige pludselig sådan en punk-ungdomsklub omkring slutningen af 70'erne, starten af 80'erne. Daller han begyndte også at komme der. Da vi begyndte at spille, så blev han en del af flokken ude i Højbjerg. Jeg kendte Daller fra koncerter, hvor vi begge var kommet - men vi blev tættere, da vi begyndte at spille i band sammen. Vi havde jo masser af tid, mange af os. Vi arbejdede ikke, så vi havde masser af tid til at lave flere bands. Nogle gange så havde man jo to, tre bands. Nogle havde sågar måske endda fire bands. Key, han var meget aktiv. Han spillede i en del forskellige bands. Jeg havde tre bands på et tidspunkt: Crap, War of Destruction og så havde vi også et band, der hed Udkrass - et meget kortvarigt eksisterende band. Jeg tror, vi spillede et halvt år eller et trekvart år måske, og spillede måske fire koncerter. Men det var sådan noget med, at de fleste spillede i en masse forskellige bands på kryds og tværs, for der stod jo øvelokaler, som man kunne bruge syv dage om ugen, 24 timer i døgnet.

”De unge er frustrerede, men gør sgu ikke oprør. Og dét er forskellen!”

Følte du, at I blev set ned på fra samfundet? Og tror du at samfundet har lært noget af det siden?

Ja, selvfølgelig blev vi set ned på... Hvis man så alt for outreret ud, så kunne man godt rende ind i en røvfuld inde i Aarhus midtby, eller hvis man kom til andre mindre byer. Men jeg tror at tolerancen var større, end den er nu om dage. Så selvom man skulle passe på og sådan, så er det ikke mit indtryk, at det var sådan specielt farligt. Jeg tror at tolerancen er meget mindre nu. Jeg tror, at folk tænkte mere på hinanden. Dem, der boede i lejligheder, tænkte mere på de naboer, der boede i ejendommen. Nu er folk jo bare skideligeglade – ”det er mig selv” og ”jeg vil skide på de andre”. Jeg synes at tolerancen er blevet meget mindre, i forhold til hvordan den var i slut 70'erne og 80'erne. Men selvfølgelig blev vi da set ned på, det er klart. Jeg har da også fået en på hovedet... Det fik man jo bare. Nogle gange så stak man måske også næsen lidt for langt frem for at provokere folk. Så handlede det også om, hvor outreret man så ud. Og det er klart - dem, der så mest outreret ud, de var jo mere udsatte end andre. Det var noget med, at være på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Og sådan er det jo stadigvæk - nu behøver du ikke engang at se outreret ud, før en eller anden tåbe giver dig bank.

Nej, jeg tror ikke at samfundet har lært af det. For punk var jo bare undergrund - og så en gang imellem, så blev det lidt større end bare helt undergrund. Jeg tror nærmere at barren er sat ned i forhold til tolerance og medmenneskelighed. De unge er frustrerede, men gør sgu ikke oprør. Og dét er forskellen! Et sådant miljø (punk, red.) ville kunne gøre noget, i hvert fald på det personlige plan. Og så har alt det her Covid ikke gjort det bedre, særligt ikke for de unge. Det tror jeg bare har gjort det endnu værre. Men der er måske blandt unge sådan en selvtilfredshed... ”Det er jo fint nok” og ”vi skal heller ikke gøre os besværlige” og ”vi skal ikke brokke os” - for dybest set har vi det jo godt, vi har et velfærdssystem som holder os oppe, så vi ikke ryger helt igennem - for de flestes vedkommende. Når vi er ude at spille, så ser vi også at der stadigvæk er unge mennesker, som synes at det hele er noget lort, og som gerne vil være punk. Der er nogle helt unge bands i Aarhus, som lever videre på det der. Men jeg tror at det er sådan en selvtilfredshed, og en ”det hele er sgu nok fint nok”. Men jeg ved ikke... Jeg er jo ikke et ungt menneske, og færdes hverken på universitetet eller på gymnasier.

”Når vi stopper med at spille 100% med hjertet, så stopper vi også helt”

Du har jo været punkmiljøet, og er det vel givetvis stadigvæk med War of Destruction, som måske er det længst eksisterende danske punkband?

Ja, man er jo stadigvæk en del af det, fordi vi stadigvæk spiller. Det vil jeg mene, at vi er. Vi startede med at spille igen i 2003. Nu er der gået tyve år siden da - og så spillede vi jo i syv år i 80'erne. Der er mange af de

der gamle punkbands, de spiller fordi de havde et eller andet navn *engang*. Vi spiller ikke, fordi vi er et gammelt punkband. Vi spiller, fordi vi synes, at det er sjovt. De der jubilæer, dem går vi ikke op i. Den der plade som udkom for 40 år siden - Det interesserer os ikke. I virkeligheden kunne vi godt reklamere noget mere for os selv, end vi gør. Men det gider vi faktisk ikke. Det handler bare om at spille. Vi har kun en snollet Facebook-side, og ikke særlig mange følgere på den. Men de følgere vi har, det er så til gengæld alle sammen rigtige venner. Nogle der følger os i tykt og tyndt. Vi har jo vores små fanskarer, alt afhængigt af hvor vi spiller henne. Om det er i Odense, Sønderborg, København eller i Aalborg, så har vi altid nogle faste gamle og nye støtter, der kommer. Vi vil i virkeligheden hellere spille med de unge bands, end med de gamle bands. For det er meget sjovere at blive udfordret af de unge, end de der gamle og affældige bands. Vi har spillet sammen med flere bands, hvor det simpelthen har været decideret pinligt. Når man spiller det, som vi spiller, så skal man spille 100 procent med hjertet - det mener vi i hvert fald. Når vi stopper med at spille 100 procent med hjertet, så stopper vi også helt.

Har du, ovenpå alle de her år, en særlig oplevelse, som du kan tænke tilbage på som den bedste oplevelse fra din tid i punkmiljøet eller på punkscenen?

Det er nok nogle af de oplevelser, vi har haft, når vi har været ude at spille. I '82-83, da vi var næsten helt nye som War of Destruction, hvor vi spillede i Saltlageret i København f.eks. Det der med at spille for tusind mennesker, det er lidt vildt. Vi har altid spillet på nogle små steder. Men det største, det var nok i 2007, hvor vi spillede i Den Grå Hal i forbindelse med en støttefest i forhold til rydningen af Jagtvej 69 - en fuldstændig proppet Grå Hal. Men altså, der er jo mange ting, man vil tænke tilbage på – også mange små ting. Så derfor synes jeg, det er svært at finde det hele frem... I virkeligheden er det også svært at huske det hele, fordi det er så mange år siden, meget af det

Der hersker lidt en fordom om, at punk var vold og narko. Hvad er din opfattelse i forhold til det?

Jeg tror at de der første generations-punkere, de levede lidt mere hårdt i forhold til narko. Der var flere fra Lost Kids som døde i start 80'erne. Men i det miljø, hvor vi var i Opgang2, der var det ikke. Der blev røget nogle joints og drukket en masse øl og alt muligt andet - men det var ikke de hårde stoffer. Det var også anderledes end miljøet i København, som var mere inde i Pisserenden og ved Floss, de der steder hvor der virkelig blev taget meget. Jeg tror ikke, at det var så hårdt der, hvor vi var. Vi kunne komme til det, ja - men nu har det heller aldrig interesseret mig. Der er nogle, der har haft en hård tilværelse - og jeg kender da til flere som døde af det. Men der hvor vi var, var det ikke så interessant. Der var det mere psykedeliske stoffer, LSD og psilocybinsvampe og sådan noget – de bevidsthedsudvidende stoffer. Det praktiserede vi da meget i

Crap-tiden, da vi begyndte at spille syre-rock. Men i København og for nogle af første generations-punkerne i Aarhus, der gik det hårdt for sig. Flere begyndte jo på heroin og sådan noget.

Igennem punkmiljøet møder du jo også din kone. Hvordan gik det til?

Det er jo sådan en lidt sjov historie. Jeg kommer ikke inde i klubben (Opgang2, red.) mere fra omkring 1984-85. Og der begynder hun at gå inde i ungdomsklubben, så de andre i mit band kendte hende. Hun var flyttet til København, og havde boet der siden '90 - men så møder vi hende til Pære Punk i 2003. Hun kan straks se, hvem jeg er og jeg aner ikke, hvem hun er. Jeg synes aldrig, at jeg har set hende før. Men alle de andre i bandet, Hans, Dimse og Key kender hende jo udmærket godt, fordi de kom ind i klubben samtidig med hende. Så det var ved Pære Punk festival i Vesterbro Beboerhus i 2003, at jeg mødte Sanne – og vi har så været sammen næsten siden.

”Key var sådan en, man ikke kunne andet end at holde af”

Det virker til, at Key har haft en stor indflydelse, både i forhold til alle hans forskellige bands, men også på et menneskeligt plan. Kan du sætte lidt ord på det?

Det er jo klart, at det er noget menneskeligt fordi... Key havde en pissetårlig musiksmag. Det har vi haft meget sjov og spas ud af. Især da vi begyndte at spille igen, kunne vi godt være sådan ”dét der, det er vist noget, du skal lave til din solo-plade, Key”. Og så var det jo heller ikke helt sådan, fordi vi har en masse ting til fælles... Også musikalsk. Men det var helt klart noget menneskeligt... Key havde en pissetårlig humor, og så var han bare et optimistisk og godt menneske. Han havde en stor rigtig betydning. Hvis du snakkede med 10-15 andre mennesker som også var der dengang, vil du også høre at han har haft stor betydning for miljøet. Han var så plat, han var så lun og underspillet. Key han var bare Key. Det var ikke de store armbevægelser. Key, han var mange ting. Jeg er i hvert fald glad for, at vi kom til at spille lidt igen, da vi startede igen i 2003, indtil han ikke kunne mere i 2014. Han blev meget skidt, og jeg tror ikke, at han ville have, at vi skulle se, hvordan han så ud.

Jeg var faktisk lige tilfældigvis ude forbi min lillebror for nyligt i Saralystparken i Højbjerg, hvor jeg også boede. Der gik jeg lidt rundt ude og sonderede terrænet, og var også forbi det hus, hvor han boede. Han boede alene sammen med sin mor. Jeg har aldrig nogensinde set hans far. Jeg tror, han døde i en tidlig alder for Key. Så han boede alene med sin mor i et kæmpestort hus derude i Højbjerg. Så det var lidt specielt at gå rundt derude. Jeg kommer ikke ret tit derude. Den vej, han boede på, har jeg ikke været på i mindst 40 år. Så det var lidt specielt at gå rundt og kigge lidt der. De gamle steder, vi hang ud. Der var sådan en grillbar der hed Softice, hvor vi brugte mange aftener. Her stod der spilmaskiner, så vi hang meget ud omkring den

grillbar, den flok på fire, vi var derude... Jamen Key, han var noget helt specielt. Jeg tror at Key var sådan en, man ikke kunne andet end at holde af. Han var så underspillet, så meget sig selv. Til hans begravelse var der mange fra nær og fjern og også nogle fra Opgang2 som man ikke havde set i mange år. Han var noget særligt.